

Francesc Serés ha guanyat la segona convocatòria del premi Proa amb una obra protagonitzada pels ciutadans de la vall del Ser ■ JOSEP LAGO / GRUP62

Francesc Serés guanya la segona edició d'aquest guardó amb 'La casa de foc', obra coral ambientada a la Garrotxa més feréstega

Serés, premi Proa

L.L.
BARCELONA

Francesc Serés ha guanyat el premi Proa de novel·la amb *La casa de foc*, que ja serà a les llibreries el dia 11 de novembre, publicada per l'editorial que dona nom al guardó, dotat amb 40.000 euros.

En aquesta segona edició s'hi van presentar 41 obres inèdites i el jurat va estar format per Vicenç Villatoro, Nelleke Geel, Xavier Pla, Josep Lluch i Clara Queraltó.

La novel·la, segons Serés, té com a protagonis-

tes els ciutadans de la vall del Ser, a la Garrotxa, i hi apareixen en un format gairebé coral. El 2014, un professor desubicat arriba a la vall i intenta entendre l'espai i les persones que hi viuen. "No és en cap moment una novel·la que vulgui explicar fins al darrer racó de la zona, sinó que narra com viu aquella gent i les seves vivències", afirma l'autor, nascut el 1972 a Saidí, però que actualment viu a la Garrotxa, on des del 2016 és el director de la Residència Faber d'Olot. Des del 2018 també és director de l'àrea de

creació de l'Institut Ramon Llull.

Serés ha publicat la majoria dels dotze títols de narrativa que ha escrit des de l'any 2000 a Quaderns Crema. Alguns exemples són la trilogia *De fems i de marbres* (2003), *La matèria primera* (2007), *Contes russos* (2009) i *La pell de la frontera* (2014), que li han valgut premis com ara el de la Crítica de narrativa catalana i el Ciutat de Barcelona, tots dos el 2010 i, el 2007, el de la Crítica Serra d'Or de literatura i assaig i el Nacional de Literatura.

Serés ha reconegut que en la novel·la hi ha una part autobiogràfica, perquè viu a la zona i perquè quan escriu necessita que hi hagi "un espai de proxi-

El narrador de 'La casa de foc' s'alimenta de les vivències que els altres carretegen en silenci

mitat". "La relació amb el lloc és molt personal", ha confessat. El personatge principal, ha indicat, té moltes coses properes a ell, però els protagonistes reals són els que viuen a Sallent, un llogaret de la Garrotxa més feréstega.

El narrador s'alimenta de les vivències que els altres carretegen en silenci. Va destapant la història del lloc, de les cases i de gent que no és el que sembla. Busca històries soterrades i acaba fent-se un retrat de la vall, dels seus habitants, dels seus mites i d'ell mateix. ■

Preselecció als Oscar de 'La trinchera infinita'

Redacció
BARCELONA

L'Acadèmia del Cinema Espanyol ha elegit *La trinchera infinita*, dirigida per Aitor Arregi, Jon Garaño i Jose Mari Goenaga, com la representant espanyola a la 93a edició dels premis Oscar, que se celebraran el 25 de abril del 2021. La cinta, que l'any passat ja va guanyar sis premis en el Festival de Sant Sebastià i dos Goya, participarà a la categoria de millor pel·lícula internacional dels guardons de l'Acadèmia de Hollywood.

Protagonitzada per Antonio de la Torre i Belén Cuesta, *La trinchera infinita* relata la història d'Higinio, un home d'esquerreres d'un poble andalús políticament compromès que, quan esclata la Guerra Civil espanyola, s'amaga a casa seva durant anys amb l'ajuda de la seva dona. El confinament per la pandèmia ha afegit una nova lectura a la història, que transcorre dins la casa dels protagonistes. Està dirigida per tres cineastes distingits per dues cintes rodades en base: *Loreak*, de Jon Garaño i Jose Mari Goenaga, i *Handia*, de Garaño i Aitor Arregi (10 premis Goya el 2018).

La pel·lícula està lluny encara de la nominació: ha de passar un primer filtre de preseleccionats, d'entre els quals es trien els cinc nominats. La pel·lícula serà distribuïda als Estats Units per Netflix, un factor que, segons els seus responsables, pot afavorir la cursa per l'Oscar. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Contenir la ràbia en càpsules

La dona trencada

Autoria: Simone de Beauvoir
Traducció: Marta Pessarrodona
Direcció: Francesca Piñón
Intèrpret: Lluïsa Mallol
dimecres 28 d'octubre (ssaig general), Sala Tallers del TNC

Lluïsa Mallol és una Monique enganyada que es revolta, que s'autoenganya i que, al fi-

nal, reconeix que té por però fa el salt imprescindible per sortir del bucle destructiu. Amb una direcció de molta intenció de Francesca Piñol i amb el suport d'unes imatges que criden en silenci i expressen el dolor del desengany, la peça té una estructura ben senzilla. *La dona trencada* evidencia que, quan

hi ha una esquerda en la parella, sempre és el costat femení la que pateix més desperfectes, sempre es descrotona la figureta del pastís de nocs mentre que el galant en surt indemne.

Simone de Beauvoir va escriure aquesta peça el 1967 imaginant la buidor d'una dona adulta i culta

quan s'adona que el seu marit té una amant. Certament, hi ha molts passatges que avui es podrien revivir igual, mig segle després de lluita per l'assoliment de la igualtat entre gèneres. Per Beauvoir, mentre la dona pensa en plural la veu del marit pensa només en singular.

L'exposició dels fets de

Monique és pulcra, ordenada, educada, fins i tot respectuosa. Però té el contrast momentani, fugaç, de la bèstia callada, domesticada, de la dona en la societat benestant amb uns crits desafinats, que molestest però que està bé que ho facin. Per contra, les imatges, sempre molt estilitzades a càrrec de

Mar Orfila, evocuen un to expressionista silenciàt.

Fa poc, la Sala Fènix representava *Forquilla moccador arracada*, de Queralt Riera, amb una situació similar. La dramaturga, en realitat, descriu el que podria ser la continuació d'aquesta peça. Quan Monique s'empodera, esdevé una nova Nora.